Росица

Брой 8 -- год I-ва
30. май 1937. год.
— СЕВЛИЕВО —

МЕСЕЧНИКЪ НА УЧЕНИЦИТѢ и УЧИТЕЛИТѢ ОТЪ СЕВЛИЕВСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

Адресъ: Околийска училищна инспекция въ гр. Севлиево

РЕДАКТИРА - КОМИТЕТЪ

АБОНАМЕНТЪ:
За България . . . 10 лв.
За Странство . . . 40 лв.
Отдѣленъ брой . . 2 лв.

СВѢТЪЛЪ КРАЙ

Този е последниятъ брой отъ нашато мило и хубаво вестниче. Съ него се приключва първата му годишнина!

Преди да се роди, то живѣ въ умоветѣ и сърдцата на мнозина учители и ученици отъ Севлиевска учебна околия. Роди се срѣдъ много несгодни условия и преодолѣ много пречки отъ различно естество. Преживѣ своята първа година, подкрепено отъ хиляди деца и стотици учители. Редактира се съ скромнитѣ сили на едно малцинство отъ последнитѣ, което има много малки претенции за писателска сржчность, но което се въодушевляваше отъ идеята да бжде полезно на децата на своя народъ. И работи то неуморно и безплатно!

Вестничето се списваше не безъ грѣшки! Като всѣко начало на неопитни ржце, то не претендира да е дало най-хубавото, най-полезното, най-очакваното отъ деца и учители. Но създателитѣ му живѣятъ съ надеждата, че пречкитѣ ще бждатъ преодолѣни, недостатъцитѣ отстранени съ течение на годинитѣ, презъ които вестничето ще има да живѣе и да носи радость на хиляди деца.

На лице сж всичкитѣ изгледи, че то ще надскочи границитѣ на Севлиевска околия, както и ги е надскочило, и ще стане любимъ вестникъ на голѣмъ брой български деца. За тази цель сж потрѣбни усилията и сътрудничеството на мнозина призвани въ тази область. И тѣ ще ги дадатъ!

Росица постигна добре своята първа задача: откри, че въ недрата на околията се криятъ много учители и ученици, които иматъ заложбитѣ на добри писачи. Тѣ трѣбва да бждатъ посочени, насърдчени, похвалени. Вестничето потикна много деца къмъ творческа дейность и може да бжде доволно отъ добре изпълнената си задача въ това отношение. Като въ огледало въ неговитѣ страници се видѣха духовнитѣ образи на много деца и тѣхнитѣ дарби. На много ученици то посочи новъ пжть, нови хоризонти!

И, ако е рекълъ Богъ, вестничето ще продължи своята дейность идната година съ удвоени сили, за да отстрани всичкитѣ сегашни недостатъци и да даде на четцитѣ си най-хубавата си духовна храна, която ще ги направи по-просвѣтени, по човѣчни.

Краятъ на първата годишнина на вестничето съвпада и съ края на учебната година. Редакцията се ползува отъ случая да поднесе на читателитѣ си своитѣ най сърдечни пожелания за хубаво и полезно прекарване на лѣтната ваканция. Препоржва на всичи ученици да използватъ въ игри, пѣсни и работа въздуха и слънцето на родната земя и да се върнатъ въ училището си отморени и въдъхновени за нова умствена деятелность. Тукъ, съ свѣтли надежди да очакватъ следующия брой на в. „Росица", който ще имъ запѣе нова пѣсень за радоститѣ и скърбитѣ въ свѣта.

Да благослови Богъ човѣчното дѣло на „Росица" и да дари на всички негови четци добро здраве и хиляди радости презъ лѣтната ваканция!

Денчо Геневъ

Ниви златогриви

Ниви, ниви, ниви,
Ниви златогриви,
Пръснати въ безкрая,
Въ слънце и въ омая.
Ниви, ниви, ниви,
Катъ море игриви,
Надалеко плуватъ,
Борятъ се, лудуватъ.
Ниви, ниви, ниви,
Срѣдъ цвѣтята диви
Макъ се аленѣе,
Тихо се люлѣе.
Ниви, ниви, ниви,
Чучулиги сиви
Литнали до Бога,
Сѣятъ радость, слога.
Ниви, ниви, ниви,
Съсъ класове живи,
Тихо се клатете,
Зрънце не ронете.
Ниви, ниви, ниви,
Мили и красиви,
Сърпъ извитъ ви чака
И дѣсница яка.

Н. Моневъ

НИКОЛА МОНЕВЪ

Детски писатель

Роденъ въ гр. Севлиево презъ 1876 год. по време на

възстанията за освобождението ни отъ тежкия турски гнетъ. Закърменъ отъ малъкъ съ копнежъ къмъ свобода, правда и истина въ живота, той остава вѣренъ на тия завети и до сега. Отъ пѣснитѣ му блика настроение и обичъ къмъ всички, особено къмъ ония, които страдатъ.

Поезията му е пропита съ чувства, съ любовъ къмъ народа, къмъ природата, къмъ децата.

Стихотворенията му, отломки отъ сърдцето, сж златни класове, брани отъ богатата народна нива.

Свършилъ земедѣлско училище въ с. Садово, той се отдава на учителството. И учителствува цѣли 31 години. Познатъ на учителитѣ съ своитѣ методически ржководства, а на децата съ хубавитѣ си пѣсни, писани най-вече въ списание „Свѣтулка" и „Детска радость."

Добъръ познавачъ на детската душа Н. Моневъ е написалъ две книжки за деца: „Гждулка" и „Детски пѣсни", а заедно съ Анг. Каралийчевъ издадоха сборникъ „Приказникъ" и „Кооперативна читанка".

Днесъ Н. Моневъ е пенсионеръ и касиеръ на Върховния читалищенъ съюзъ въ София.

Нека му пожелаемъ здраве и дългъ животъ, за да работи за издигането на хубавата ни околия и пѣе дълго своитѣ топли пѣсни.

Тукъ даваме едно отъ хубавитѣ му стихотворения изъ книжката „Детски пѣсни"

ДОБРИ ХРИСТОВЪ

Роденъ на 14 декемврий 1875 год. въ гр. Варна. Още отъ рано детство е проявилъ голѣма музикалность и самъ се учелъ да свири на флейта и цигулка.

Следъ свършване на гимназията бива назначенъ за основенъ учитель и урежда първата музикална забава въ Варна. Да композира е проявилъ наклонность още като ученикъ и учитель.

Съчинилъ е пѣснитѣ: „Спи спокойно", „Юнакъ Ангелъ", „Ахъ, похвали се". а освенъ това и хорови китки, „Пусти моми жеравненки", „Лиляна" и др. и нѣколко парчета за чело съ съпроводъ на пиано.

Като учитель той издава първия свитъкъ отъ 25 пѣсни.

Презъ 1899. год. взема дейно участие за основаването на музикалното д-во „Гусла" и работи въ него съ голѣма преданость. Оценили неговото музикално дарование, съгражданитѣ му даватъ общинска стипендия, съ която постжпва въ Пражката консерватория, ученикъ на Дворжакъ и презъ 1903. год., като единственъ българинъ, завършва композиционния отдѣлъ.

Следъ като се завръща, той става пакъ първон. учитель и твори непрестано.

Презъ 1907. год. бива премѣстенъ въ София, кждето основава голѣмо д-во „Граждански хоръ", който се слива съ гражданския оркестъръ и старото музикално д-ство „Родна пѣсень", за изпълнение на хорова, оркестрова и камерна музика.

Съ „Родна пѣсень", хоръ отъ 100 души, той дава първия концертъ, за който написва пѣснитѣ: „Ганината майка", „Вила си гора", „Дафино вино," „Вечерь малка мома," „Кинисало моме" и др. Все по това време създава и много хубави църковни и солови пѣсни съ пиано.

Презъ 1907 — 1918. год. е учителствувалъ въ II. мжжка гимназия и отъ октомврий 1918. год. — директоръ на музикалната академия, какъвто остава до 1920 год.

Съ хора и оркестъра на училището изпълнява много концерти. Презъ 1920 — 1922 год, прекарва въ свободна практика, а отъ декемврий 1922. год. бива назначенъ за редовенъ професоръ.

Презъ годинитѣ 1920 — 1928. год. ржководи хорътъ при църквата „Св. Седмочисленици," който издига на една художествена висота. Отъ 1930. год. е членъ на българската академия на науки и е предимно вокаленъ композиторъ — майсторъ на малкитѣ гласови форми. Соловата и хорова пѣсень сж сжщинската область на неговото творчество, като народното звукотворчество е извора на неговитѣ вдъхновения. Той е до такава

степень сроденъ съ народната пѣсень, че самъ твори въ нейния духъ пѣсни, които просто не се различаватъ отъ тая на народнитѣ.

Въ областьта на хоровата пѣсень той създава оригиналенъ български романсъ. Характеренъ елементъ на неговото творчество е хуморътъ и едно безгрижно веселие.

Д. Христовъ прояви качества на рѣдко умение и художествени похвати.

Негови композиции сж: Балкански сюити," увертюри: „Ивайло", „Тутраканска епопея", Балкански пѣсни", „На нераздѣлни роденъ край", „Македонски пѣсни", „Рой звездици" — 180 ученически и концертни пѣсни въ два тома, „Литургия на Св. Ивана Златоуста", „Петру Петрувлянку", „Слана падна, Гане", „Ржченица", „Ергенъ дѣдо", 14 романса, „Бекярски пѣсни", 30 солови пѣсни, 66 македонски пѣсни за единъ гласъ съ съпроводъ на пиано и др.

Негови теоритични трудове сж: „Ритмични основи на нашата народна музика", „Обща теория на музиката", „Учение за интервалитѣ", „Технически строежъ на българската народна музика" — ритмика, метрика, тонални, мелодични и хармонични основи, уводъ къмъ 66-тѣ македонски пѣсни, въ които се излага ритмичната основа на македонската народна пѣсень и се изтъква еднаквостьта ѝ съ българската.

Писалъ сжщо и множество статии отъ общо-музикаленъ и общественъ характеръ.

Не отдавна излѣзе отъ печатъ и разпръсна изъ страната неговиятъ най-новъ и обемистъ трудъ „Изворчето пѣе" — 375 худ. пѣсни на 1, 2, 3 и 4 гласа, подредени въ 2 тома.

В. Вжгленовъ